

редъ. Бѣхъ намислилъ днесъ да ви разправа за Боня — най-малкия синъ на Хаджи Михалаки.

Е-й-й-й, много налетъ дете бѣше! Сжщо като баща си. Колко пжти е гонило и менъ и другитѣ съ каракачанското куче. А на Великия петъкъ ето каква пакостъ стори съ това проклето куче. Заигралъ се край тѣхния плетъ него день Сивенчо — сирачето. Играло си въ прѣстѣта. Поднички си правило.

Видѣлъ го отнѣкъде Боньо. Отвързалъ полека каракачанското, че като рекълъ — „Дръжъ, Каракачанъ!“

Спустнало се онова ми ти люто куче, и докато Сивенчо се нагани да избѣга, Каракачанътъ го навалилъ. Харно, че Сивенчо легналъ и изпищѣлъ. Когато човѣкъ легне, кучетата по-малко налитатъ. Ухапало го бѣше на две мѣста. Дѣдо Матей, който по това време ми навалъ отъ тамъ, го отгървалъ.

* * *

На първия день на Великдень се бѣхме сбрали въ Зайова лжка. Дуньо и Пѣйчо ни разправаха за живота си въ Търново, и ние съ зѣпнали уста ги слушахме.

По едно време — гледаме — Боньо Хаджи Михалаковъ се върти наблизу и оглежда. Разбрахме, че се кани да дойде при насъ, но се оглеждаше да го не види баща му, защото и той, като моя дѣдо, не даваше на Боня да дружи съ хаирсъзи. Чичовъ Насьо се сѣти, и докато Боньо се реши да дойде при насъ, разправи на Дуня и Пѣйча за Сивенча. Пѣйчо и Дуньо нищо не казаха. Само стиснаха жби и погледнаха съ бѣлото на очитѣ си Боня, който бѣше наближилъ.

Като дойде, безъ нѣкой да го пита, Боньо започна да се хвали, че на Великата срѣда ходилъ съ баща си въ Търново, че баща му му купилъ нови дрехи, съ които се бѣше наконтилъ сега и че видѣлъ, какъ учатъ турския аскеръ да се бие.

Пѣйчо и Дуньо мълчаха и го слушаха. Слушахме го и ние. По едно време Дуньо скочи. Всички помислихме, че става да набие Боня, но той го отмина и се загуби къмъ село. Ходи, кждето ходи, следъ малко донесе пълненъ калпакъ съ червени яйца.

— Безъ малко щѣхъ да забравя, — рече той, като дойде. — Хемъ отзарна ми бѣше на умъ. Чакайте